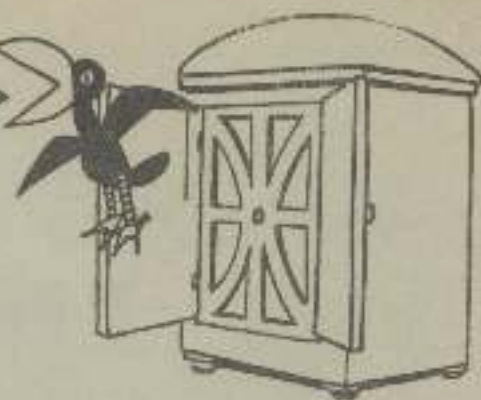

La Llanterna sonora

Any 1 - Núm. 1

Barcelona, 31 d'octubre de 1931 * Oficines: Laetana, 13, 3.ª, 2.^a

Preu: 20 cèntims

PRESENTACIO

NOSALTRES.—(Avancem cap al quiosc i veiem.) Ja som aquí! Se'n va a la premsa, a les empreses, al públic en general.

FUTUR LECTOR.—Què tal? Estan amodrats?

NOSALTRES.—Sí, home... Vaja... De manera que volem han vingut a ampliar un lloc que de temps en temps venia.

FUTUR LECTOR.—Celebren... Vaja... De manera que volem han vingut a ampliar un lloc que de temps en temps venia.

NOSALTRES.—(Fracant els ulls, avogant-se.) Sí, senyor... I de persona...

FUTUR LECTOR.—I de persona... Vaja... De manera que volem han vingut a ampliar un lloc que de temps en temps venia.

NOSALTRES.—(Fracant els ulls, avogant-se.) Sí, senyor... I de persona...

FUTUR LECTOR.—I de persona... Vaja... De manera que volem han vingut a ampliar un lloc que de temps en temps venia.

NOSALTRES.—(Fracant els ulls, avogant-se.) Sí, senyor... I de persona...

FUTUR LECTOR.—I de persona... Vaja... De manera que volem han vingut a ampliar un lloc que de temps en temps venia.

NOSALTRES.—(Fracant els ulls, avogant-se.) Sí, senyor... I de persona...

FUTUR LECTOR.—I de persona... Vaja... De manera que volem han vingut a ampliar un lloc que de temps en temps venia.

NOSALTRES.—(Fracant els ulls, avogant-se.) Sí, senyor... I de persona...

FUTUR LECTOR.—I de persona... Vaja... De manera que volem han vingut a ampliar un lloc que de temps en temps venia.

NOSALTRES.—(Fracant els ulls, avogant-se.) Sí, senyor... I de persona...

FUTUR LECTOR.—I de persona... Vaja... De manera que volem han vingut a ampliar un lloc que de temps en temps venia.

NOSALTRES.—(Fracant els ulls, avogant-se.) Sí, senyor... I de persona...

FUTUR LECTOR.—I de persona... Vaja... De manera que volem han vingut a ampliar un lloc que de temps en temps venia.

NOSALTRES.—(Fracant els ulls, avogant-se.) Sí, senyor... I de persona...

FUTUR LECTOR.—I de persona... Vaja... De manera que volem han vingut a ampliar un lloc que de temps en temps venia.

NOSALTRES.—(Fracant els ulls, avogant-se.) Sí, senyor... I de persona...

FUTUR LECTOR.—I de persona... Vaja... De manera que volem han vingut a ampliar un lloc que de temps en temps venia.

NOSALTRES.—(Fracant els ulls, avogant-se.) Sí, senyor... I de persona...

FUTUR LECTOR.—I de persona... Vaja... De manera que volem han vingut a ampliar un lloc que de temps en temps venia.

NOSALTRES.—(Fracant els ulls, avogant-se.) Sí, senyor... I de persona...

FUTUR LECTOR.—I de persona... Vaja... De manera que volem han vingut a ampliar un lloc que de temps en temps venia.

NOSALTRES.—(Fracant els ulls, avogant-se.) Sí, senyor... I de persona...

FUTUR LECTOR.—I de persona... Vaja... De manera que volem han vingut a ampliar un lloc que de temps en temps venia.

NOSALTRES.—(Fracant els ulls, avogant-se.) Sí, senyor... I de persona...

FUTUR LECTOR.—I de persona... Vaja... De manera que volem han vingut a ampliar un lloc que de temps en temps venia.

ESDEVENIMENT EN PERSPECTIVA

Stan Laurel i Oliver Hardy, preparen una nova pel·lícula sensacional, farcida de trucs tots nous de trinca i totalment parlada en espanyol

El temps Hol Rasch, que s'ha fet un prestigi dirigint les pel·lícules còmiques de la parella Laurel i Hardy, ara va dir: «Voleu una gran notícia? Sí, una cosa sensacional, que és la possibilitat de publicar en el primer número de LA LLANTERNA SONORA l'aparició d'un nou sensacional procediment i s'exhaustiva l'edició».

—Vinga aquesta notícia.

—Estem preparant una nova pel·lícula que farà sensació, a base dels nous dos posicions predilectes Stan Laurel i Oliver Hardy. L'argument no té cap mena d'importància. La meua parella de de-
mos a l'imposen pels seus, i com que una li dona anomenant-se l'home gran-
nyeta fent animalades, jo només em preocupo de què els seus es sacorixin l'un d'altre l'altre i que tingui el màxim de gràcia. I en aquesta nova pel·lícula els hi anomenarem a dos.

—I de més, que no es faci pel·lícula per endavant. L'argument no té cap mena d'importància.

FUTUR LECTOR.—Compta amb mi, doncs!

NOSALTRES.—Fins al quiosc?

FUTUR LECTOR.—Fins al quiosc!

—Voleu dir que no es començarà però que no són del país?

—Sí, senyor. Però ja'n pagau fer cinema, veureu un trosset de diàleg. L'Stan Laurel exclamà: «Kamotxa-sa!», i l'Oliver Hardy li contestà: «Ka en has fet un bon lloguer?». I l'Stan Laurel respon: «Oh, yes, m'hi heu y mi gasta malici». Què et sembla?

—Molt interessant, molt.

A més, hi ha un altre truc futurista de debò. Però aquest m'estranya més no explicar-vos, perquè com que és tan nou i tan original, podria ésser que algun director, enveja de la meua popularitat i dels meus èxits, em guanyés per mi i l'apliqués en alguna pel·lícula d'alguns vulgars imitadors de la meua humilitat prelle.

—Molt pota malici sense por, que no l'explorareu a ningú.

—Estant amb la família. Veureu que Laurel i Hardy, fent en un gran bassal, es tiraven grups de ling a la cara, i s'embuticaven el vesot d'una manera que a la casa seva no els obsequien.

—Formidable!

—A més, estan «muntats» a la senyora. Tot sovint cremen, i es envolten els «dugues». També es barallaran cada dos per tres, i es donaran puntades de peu a la cunya, s'assaltaran un ull de poll, es faran ganyets, etc.

—Definitiu, és, definitiva.

—I sapieu, que m'he guardat la gran sorpresa per a l'últim.

—Digueu, digueu, bé, tot arreu. De què es tracta?

—De què la pel·lícula serà totalment parlada en espanyol. El parlar millor que l'Alcalá-Zamora i en Melquíades Álvarez.

—Voleu dir que no es començarà però que no són del país?

—Sí, senyor. Però ja'n pagau fer cinema, veureu un trosset de diàleg. L'Stan Laurel exclamà: «Kamotxa-sa!», i l'Oliver Hardy li contestà: «Ka en has fet un bon lloguer?». I l'Stan Laurel respon: «Oh, yes, m'hi heu y mi gasta malici». Què et sembla?

—Molt interessant, molt.

A més, hi ha un altre truc futurista de debò. Però aquest m'estranya més no explicar-vos, perquè com que és tan nou i tan original, podria ésser que algun director, enveja de la meua popularitat i dels meus èxits, em guanyés per mi i l'apliqués en alguna pel·lícula d'alguns vulgars imitadors de la meua humilitat prelle.

—Molt pota malici sense por, que no l'explorareu a ningú.

—Estant amb la família. Veureu que Laurel i Hardy, fent en un gran bassal, es tiraven grups de ling a la cara, i s'embuticaven el vesot d'una manera que a la casa seva no els obsequien.

—Formidable!

—A més, estan «muntats» a la senyora. Tot sovint cremen, i es envolten els «dugues». També es barallaran cada dos per tres, i es donaran puntades de peu a la cunya, s'assaltaran un ull de poll, es faran ganyets, etc.

—Definitiu, és, definitiva.

—I sapieu, que m'he guardat la gran sorpresa per a l'últim.

—Digueu, digueu, bé, tot arreu. De què es tracta?

—De què la pel·lícula serà totalment parlada en espanyol. El parlar millor que l'Alcalá-Zamora i en Melquíades Álvarez.

—Voleu dir que no es començarà però que no són del país?

—Sí, senyor. Però ja'n pagau fer cinema, veureu un trosset de diàleg. L'Stan Laurel exclamà: «Kamotxa-sa!», i l'Oliver Hardy li contestà: «Ka en has fet un bon lloguer?». I l'Stan Laurel respon: «Oh, yes, m'hi heu y mi gasta malici». Què et sembla?

—Molt interessant, molt.

A més, hi ha un altre truc futurista de debò. Però aquest m'estranya més no explicar-vos, perquè com que és tan nou i tan original, podria ésser que algun director, enveja de la meua popularitat i dels meus èxits, em guanyés per mi i l'apliqués en alguna pel·lícula d'alguns vulgars imitadors de la meua humilitat prelle.

—Molt pota malici sense por, que no l'explorareu a ningú.

—Estant amb la família. Veureu que Laurel i Hardy, fent en un gran bassal, es tiraven grups de ling a la cara, i s'embuticaven el vesot d'una manera que a la casa seva no els obsequien.

—Formidable!

—A més, estan «muntats» a la senyora. Tot sovint cremen, i es envolten els «dugues». També es barallaran cada dos per tres, i es donaran puntades de peu a la cunya, s'assaltaran un ull de poll, es faran ganyets, etc.

—Definitiu, és, definitiva.

—I sapieu, que m'he guardat la gran sorpresa per a l'últim.

—Digueu, digueu, bé, tot arreu. De què es tracta?

—De què la pel·lícula serà totalment parlada en espanyol. El parlar millor que l'Alcalá-Zamora i en Melquíades Álvarez.

—Voleu dir que no es començarà però que no són del país?

—Sí, senyor. Però ja'n pagau fer cinema, veureu un trosset de diàleg. L'Stan Laurel exclamà: «Kamotxa-sa!», i l'Oliver Hardy li contestà: «Ka en has fet un bon lloguer?». I l'Stan Laurel respon: «Oh, yes, m'hi heu y mi gasta malici». Què et sembla?

—Molt interessant, molt.

A més, hi ha un altre truc futurista de debò. Però aquest m'estranya més no explicar-vos, perquè com que és tan nou i tan original, podria ésser que algun director, enveja de la meua popularitat i dels meus èxits, em guanyés per mi i l'apliqués en alguna pel·lícula d'alguns vulgars imitadors de la meua humilitat prelle.

—Molt pota malici sense por, que no l'explorareu a ningú.

—Estant amb la família. Veureu que Laurel i Hardy, fent en un gran bassal, es tiraven grups de ling a la cara, i s'embuticaven el vesot d'una manera que a la casa seva no els obsequien.

—Formidable!

—A més, estan «muntats» a la senyora. Tot sovint cremen, i es envolten els «dugues». També es barallaran cada dos per tres, i es donaran puntades de peu a la cunya, s'assaltaran un ull de poll, es faran ganyets, etc.

—Definitiu, és, definitiva.

—I sapieu, que m'he guardat la gran sorpresa per a l'últim.

—Digueu, digueu, bé, tot arreu. De què es tracta?

—De què la pel·lícula serà totalment parlada en espanyol. El parlar millor que l'Alcalá-Zamora i en Melquíades Álvarez.

—Voleu dir que no es començarà però que no són del país?

—Sí, senyor. Però ja'n pagau fer cinema, veureu un trosset de diàleg. L'Stan Laurel exclamà: «Kamotxa-sa!», i l'Oliver Hardy li contestà: «Ka en has fet un bon lloguer?». I l'Stan Laurel respon: «Oh, yes, m'hi heu y mi gasta malici». Què et sembla?

—Molt interessant, molt.

A més, hi ha un altre truc futurista de debò. Però aquest m'estranya més no explicar-vos, perquè com que és tan nou i tan original, podria ésser que algun director, enveja de la meua popularitat i dels meus èxits, em guanyés per mi i l'apliqués en alguna pel·lícula d'alguns vulgars imitadors de la meua humilitat prelle.

—Molt pota malici sense por, que no l'explorareu a ningú.

—Estant amb la família. Veureu que Laurel i Hardy, fent en un gran bassal, es tiraven grups de ling a la cara, i s'embuticaven el vesot d'una manera que a la casa seva no els obsequien.

—Formidable!

—A més, estan «muntats» a la senyora. Tot sovint cremen, i es envolten els «dugues». També es barallaran cada dos per tres, i es donaran puntades de peu a la cunya, s'assaltaran un ull de poll, es faran ganyets, etc.

—Definitiu, és, definitiva.

—I sapieu, que m'he guardat la gran sorpresa per a l'últim.

—Digueu, digueu, bé, tot arreu. De què es tracta?

—De què la pel·lícula serà totalment parlada en espanyol. El parlar millor que l'Alcalá-Zamora i en Melquíades Álvarez.

—Voleu dir que no es començarà però que no són del país?

—Sí, senyor. Però ja'n pagau fer cinema, veureu un trosset de diàleg. L'Stan Laurel exclamà: «Kamotxa-sa!», i l'Oliver Hardy li contestà: «Ka en has fet un bon lloguer?». I l'Stan Laurel respon: «Oh, yes, m'hi heu y mi gasta malici». Què et sembla?

—Molt interessant, molt.

A més, hi ha un altre truc futurista de debò. Però aquest m'estranya més no explicar-vos, perquè com que és tan nou i tan original, podria ésser que algun director, enveja de la meua popularitat i dels meus èxits, em guanyés per mi i l'apliqués en alguna pel·lícula d'alguns vulgars imitadors de la meua humilitat prelle.

—Molt pota malici sense por, que no l'explorareu a ningú.

—Estant amb la família. Veureu que Laurel i Hardy, fent en un gran bassal, es tiraven grups de ling a la cara, i s'embuticaven el vesot d'una manera que a la casa seva no els obsequien.

—Formidable!

—A més, estan «muntats» a la senyora. Tot sovint cremen, i es envolten els «dugues». També es barallaran cada dos per tres, i es donaran puntades de peu a la cunya, s'assaltaran un ull de poll, es faran ganyets, etc.

—Definitiu, és, definitiva.

—I sapieu, que m'he guardat la gran sorpresa per a l'últim.

—Digueu, digueu, bé, tot arreu. De què es tracta?

—De què la pel·lícula serà totalment parlada en espanyol. El parlar millor que l'Alcalá-Zamora i en Melquíades Álvarez.

—Voleu dir que no es començarà però que no són del país?

—Sí, senyor. Però ja'n pagau fer cinema, veureu un trosset de diàleg. L'Stan Laurel exclamà: «Kamotxa-sa!», i l'Oliver Hardy li contestà: «Ka en has fet un bon lloguer?». I l'Stan Laurel respon: «Oh, yes, m'hi heu y mi gasta malici». Què et sembla?

—Molt interessant, molt.

A més, hi ha un altre truc futurista de debò. Però aquest m'estranya més no explicar-vos, perquè com que és tan nou i tan original, podria ésser que algun director, enveja de la meua popularitat i dels meus èxits, em guanyés per mi i l'apliqués en alguna pel·lícula d'alguns vulgars imitadors de la meua humilitat prelle.

—Molt pota malici sense por, que no l'explorareu a ningú.

—Estant amb la família. Veureu que Laurel i Hardy, fent en un gran bassal, es tiraven grups de ling a la cara, i s'embuticaven el vesot d'una manera que a la casa seva no els obsequien.

—Formidable!

—A més, estan «muntats» a la senyora. Tot sovint cremen, i es envolten els «dugues». També es barallaran cada dos per tres, i es donaran puntades de peu a la cunya, s'assaltaran un ull de poll, es faran ganyets, etc.

—Definitiu, és, definitiva.

—I sapieu, que m'he guardat la gran sorpresa per a l'últim.

Història d'uns amors romàntics

Un copèr de Hollywood, que no sap que s'acaba de casar, que els seus llegidors no ho sapiguin, escriu la notícia següent:

«John Gilbert és un fervent romanista de la gimnàstica sueca. Cada matí, abans d'ingressar a l'escola, hi dedica una hora i mitja».

La mateixa notícia servida per un diari americà als seus llegidors:

«John Gilbert té un deliri per la sueca. Ho comprovem».

Un redactor cinematogràfic londinès, que ha llegit la notícia al diari britànic, la tradueix, amb lleugeres modificacions, per a la seva secció:

«A Berlín es parla amb insistència de John Gilbert i una sueca. Els notícies lle-
gidors són pocs intel·ligents per a fer-se adonar d'aquesta sensació».

Un redactor cinematogràfic parisienc entra a socorredor-hi per tot el dia amb la següent llegenda:

«Novament l'eterna comèdia entre Gilbert i Greta Garbo. És que els amors en-
tre els dos genis inèrrits de «El di-
moni» i la eterna senyora, finalment, alguna
cosa més que una desfada de paraules
sentimentals? Tanmateix, Madame Greta
Garbo fa una mossa amb el descreient de
la Poema cinematogràfica mundial!».

Molt de la fe. A «La Vanguardia»
un conservador —s'han llençat al ca-
ver. A la secció de «divulgació cinematogrà-
fica» apareix una notícia sensacional, més
llegida que els articles de «Gaceta» i tan
començada com les celestres raquelas de
mitja pàgina:

«John Gilbert i Greta Garbo tornen a
donar grans anies i ja per donar-se com-
ment el seu primer amor, que no vol
dir produir un enorme cinematogràfic
del més sensacional».

El millor company és el de la Vida
Deliciosa, enquesta color blau cel.

(Seguieren els amors.)

«Le Million» de René Clair — un film que ha fet molta troça — l'expliquen aquests ninots — i els versos que van a sota.

En Michel, pobre de quadras
que es venen però que no es compren,
té uns ocells que el troben
i quan el venen, l'estroquen.

Fins que un dia en el diari
veu un ocell prestat.
En Michel és molt llest,
La meua «eta» atreu!

I començant Tulpan,
que és un indret molt viu,
«Tulpan», aviat pels terrats,
a casa de Beatriu.

La premsa d'en Michel,
un ocell com no n'hi ha,
deixa el pec del seu promís
al perseguit-Tulpan.

Quan el veu, Saramell
veu el pec de Tulpan,
el veu, però s'obliga a veure
una marioneta apunant.

Saramell compra el pec
i se'n va tan orgullós,
que no veu que amb un de mestre
el rellonge li han tret.

Beatriu és honesta
i l'enveja a canar,
perquè ella li dona el «veston»
a ella sigui un el va donar.

Ignorant que a la botica
hi ha el ocell prestat,
en Saramell es prepara
per estendre el pec comprat.

I darrera d'aquell pec
que totum vol adquirir,
puja el taló del terrat
i un se vent li va sopir.

Michel i Beatriu es posen
en un lloc reservat,
i mentre els divos s'enganyen
alla festegen d'amor.

Tots amb la meua «eta»
han passat sense el tenor,
i aquest és una galla que s'agafava
ignorant tot el compàs.

Tots d'abassos de compàs,
amb un digon i un nas,
estren l'americana
per sense perdre el compàs.

Li han atencat les còpiques,
i quan Saramell ho veu
fa un goll que arriba un goll d'indi
i amb un xic més perd la veu.

El «veston» encara passa
un parell de triangles rois,
mentre els cridadors s'esperen
per colar a la de més.

Per si Tulpan arriba
arribant el pec i el billet,
tornem brida, tallem crida,
i en Michel va a l'atlet.

Cada escena una rialla!
Tota la película una
gresca general!

entre vosles i nosaltres

Al Coliseum tenen un gran artífex que ens porta. Amb motiu de la primera de «Marrucos», han guanyat l'entrada amb impenses perles i esmeralda (d'afecte), i amb pomes muntades de carter aràbic. I per tal que el públic s'acabi de ferar la impressió que es troba en ple Marroc, han llegit un xerif, l'han disfressat de tur i el turc tant guàrdia al pen de la porta.

Des que el director artífex de la casa tanta el projecte d'edificar als esquinçadors a vianants amb una xalaba, i entortolligant-se un llarg al cap, l'hanina que se'n desista, no es sembla?

Estem esperant amb expectació que d'improu la casa de projectar pel·lícules de marrocs. Serà curiós de veure la invenció dels decoradors del Coliseum fins un aràbic.

Ara, el Kite, el senyor Mussa, director de la Paramount, serà obsequiat amb un dinar, per celebrar que el Govern de Portugal li ha concedit una concessió per haver editat una pel·lícula totalment parlada en portuguès.

Probablement, si enviarem una carta adreçada a París, que és un dels millors sistemes de quedar bé i escapar-se'n batant.

A propòsit del dinar d'avui en honor del senyor Mussa, un cicle que passa per ésser un model d'ensenyament de la vida que serà un cinar a l'americana.

El? Com ha anat això?—li va dir un company.

—Vull dir que no s'ha de dir amb smoking.

No diem el nom de l'edifici públic perquè el director del diari no prengui més dels enèrgiques.

En Gallat, de la Cinex, es passa un dia a l'any i avall del seu despatx veu miratges de camins.

Tenim encara que les imatges de la casa que troben que així no està guai amb cal, pensen iniciar una subscripció per comprar un bar o un guàrdia.

Si un dia una de les cinemes barcelonines decidís implantar la norma de publicitat assajada pel desaparegut cinema «Fílmus» (avui «Hassell»), la qual consistia en guiar el nom del local amb la sala d'una frase que fes de bon estriptis (segons aquell col·lecció i gràfica recomanació) el nom de aquell, sens dubte, és evident que el nom de «Fantasio» es veuria obligat a actualitzar-la així: el cine de artes, senyor assa.

El «Fantasio» és tot un cinema de senyors, o potser millor de grans senyors. Hi ha contribuït enormement el fet de trobar-se en ple Plaça de Gènova i la magnitud d'ésser un cinema tan modern que fins després, parant-se i exclusivament, del bar americà que hi ha a l'entrada, mitjançant aquest que ja rememorem uns quants raïlls tots avall.

Les seves següents sessions de llumatge replegen un públic tan selecte com el que assaja el Kite les nits de «Confessions Club», si bé amb no tan bones disposicions a ferir per la becneta americana (sense subconscient).

Quan arriba el moment que arriba—on què s'organitzen concerts de música «de camions» cinematogràfica, ja poden estar segurs que es passaran a la pantalla del «Fantasio».

I anem a allò del bar. Un cinema que tingui un bar redueix a la vista una unitat. Ara bé, de bars que tingui un cinema només n'hi ha un en tot Barcelona: el «Fantasio». El bar americà del «Fantasio», en comptes de tenir una paret, una racia o una paret de poder per emprar les seves cigarres de la seva cuina, té, senzillament, un cinema.

A la tauleta, però, signa un mico.

Alguns organitzadors comercials del bar i el cinema la té literalment sublevada. No passa un dia que no tingui d'escalar aquella cateneta de vegades.

—Ara, dona, pos'm una valenciana!

El cinema «Fantasio», darrer aquest, veu predir part en el xerif campanya estiuera a l'entrada dels francesos i portatils de Barcelona, assegurant una classificació honorífica.

De totes maneres, i fent honor a la veritat, ja ens permetem que escampem a tots quatre vents, senyors del «Fantasio», que amb tot allò d'aquell espectacle que en ple mar d'alguns marrocs.

—Ara, dona, pos'm una valenciana!

entre vosles i nosaltres

El públic comença a impacientar-se davant de segons quins temes de dibuixos animats.

Nostrès, després d'acabar de veure alguns dibuixos, no tenim més remei que reconèixer que en certs casos el públic té raó.

Tal vegada, tal vegada, sempre ens hem ballat el mateix, començant a fer-se pesada.

El públic està cansat de les pel·lícules. Preguntin als directors que no es donen per allunyat.

Ja que parlem dels films de minuts soorts, no estem de més que presentem entusiàsticament d'acabar amb què què no sembla un hipòdrom i quan flota es troben amb un port esport.

Pel que pugem ésser, nosaltres no hi portarem els nostres nens a veure el «Misteri Natural».

La cosa està que hui.

El cinema parla, està trobant uns moments difícils que diríem que el «Misteri Natural» podria solucionar.

Si, senyors! Com? Ensenyant-los definitivament!

El «Misteri Natural» que fan de protagonistes en les documentals de la casa «Hassell», han sollicitat arribar a l'edifici de casa, llegint que ja estan nits de marrocs, seguint la creació dels focs i altres molèsties properes de la vida d'actualitat: per quatre raïlls i un parat de marrocs de ric, i marrocs dels cinars en voga.

«Hassell» ha prestat als nombrosos escriptors, vulgusment coneguts amb el nom de cine dits per tal de prendre un acord de finalitat sobre un afer de tanta transcendència.

Parlant de Marlene Dietrich, la casa «Paramount», per mitjà de les filles que troben a la Premsa, escriu el que segueix:

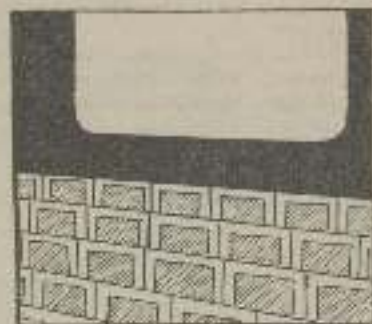
Marlene Dietrich gusta perquè es es troba, comença, una, perquè hui en sí un munt de despatx de l'edifici per que no crei en la dicta ni en el actor y no hui començar amb amics infelices.

D'ací al nostre país en diem «cine» perquè de romances, senzillament.

Història d'un empresari que amb un «Orpheo-Sincrònic» ha arribat a milionari.

Don Joan és l'empresari d'un cinema cinematogràfic.

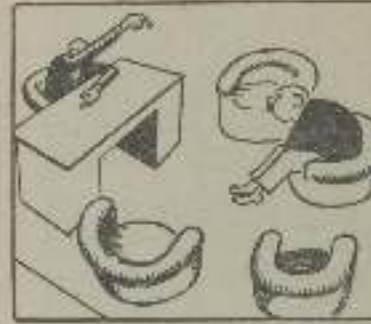
En tota una temporada no han dispostat al cine entrada.

Del cap li bullia una idea i no s'hi va a l'«Astoria».

Explica a un bon dependent les causes del seu fracàs.

Li aconsella el director un bon aparell sonor.

Per tal de fer-se'n cabal va a la libreria ideal.

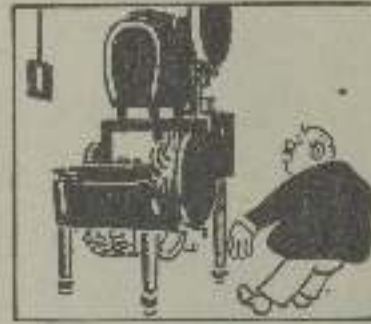
I veu com just i de pressa s'ha fet tot, paga per paga.

En veu arrenglerades moltes perfeccionades.

I ella com en un critol arfa fins l'últim argel.

Queda en estat pre-agnic quan veu l'«Orpheo-Sincrònic».

I bé en el seu pilla en sentir-se una audiència.

En tota tan enciclopèdia que un aparell ho comptat.

I ací més dilació comencen la instal·lació.

El resultat: totagut, són aquests piers dia i nit.

I així ha estat com l'empresari ha arribat a milionari.